

Arrest

nr. 34 290 van 17 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 augustus 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M.-Cl. FRÈRE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 maart 2006 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister neemt op 30 maart 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 juni 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2 Op 16 juni 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 19 december 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 9 maart 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 9 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.4 Op 11 augustus 2009 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

1.5 Op 19 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 11/08/2009(2)*

*Overwegende dat betrokkene op 06/03/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 07/06/2006 door het CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 16/06/2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 22/12/2008 door het CGVS afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 09/03/2009 een derde asielaanvraag indiende die op 09/04/2009 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 11/08/2009 een vierde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de problemen die hij reeds eerder aanhaalde nog steeds gelden. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene de subsidiaire bescherming vraagt. Overwegende dat de subsidiaire bescherming reeds behandeld werd in het kader van de tweede asielaanvraag en het CGVS in haar beslissing van 22/12/2008 de subsidiaire bescherming aan betrokkene weigerde toe te kennen. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van oordeel was dat betrokkene bewust poogde om de Belgische autoriteiten te misleiden. Het CGVS stelde in haar beslissing "u heeft bewust gepoogd de Belgische en de Britse autoriteiten te misleiden. Deze vaststellingen zijn dermate ernstig dat in het kader van uw geloofwaardigheid dient te worden vastgesteld dat u het onderzoek naar uw herkomst en uw nood aan bescherming zelf verhindert door uw gedrag in de procedure. Door dit gedrag en door uw bedrieglijke verklaringen is het onmogelijk geworden vast te stellen aan welke van uw verklaringen nog geloof zou kunnen worden gehecht. Om deze redenen dient u het vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire bescherming te worden geweigerd op grond van het principe *fraus omnia corrumpit*." Overwegende dat betrokkene verder ingaat op de taskara die hij in de procedure van de vorige asielaanvraag voorgelegd heeft. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing dd 22/12/2008 stelde "aan de taskara kan, gelet op de vaststellingen in verband met de bedrieglijkheid van uw verklaringen, geen bewijswaarde worden gehecht, ...". Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen documenten of elementen aanbrengt die de beslissingen inzake zijn vorige asielaanvragen zou kunnen weerleggen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 51/8 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ter adstruering van het enig middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“1.

De in het verleden gepubliceerde UNHCR-updates geven aan dat de situatie in Afghanistan en meer bepaald in verzoekers gebied van herkomst zeer ernstig is te noemen, met een reëel risico op schade omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het betreft ondermeer de volgende bron:

- *Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection dd. 06/10/2008.*

2.

De informatie uit de geciteerde bron werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ook als maatstaf gehanteerd.

Thans is er ook het recent gepubliceerd rapport van de UNHCR dat stelt dat Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, niet als intern vluchtalternatief kan beschouwd worden.

Het is dit rapport dat bij de voorliggende asielaanvraag als nieuw element ter ondersteuning van verzoekers aanvraag tot toekenning van de subsidiaire bescherming dient beschouwd te worden.

3.

Uit de Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk Vluchtelingenwerk Vlaanderen, blijkt dezelfde manifeste onmogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan.

4.

Om de subsidiaire bescherming te kunnen wettigen dient de verzoeker de mogelijkheid te kunnen beschikken om opnieuw asiel aan te vragen.

Inderdaad:

- *de Belgische wetgever heeft er immers voor geopteerd om de bevoegdheid voor het toekennen van de subsidiaire bescherming enkel en alleen toe te kennen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.*

Het is hierdoor niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de subsidiaire bescherming.

Dit komt blijkens de Vreemdelingenwet louter toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dit stelsel zorgt er evenwel voor dat een kandidaat die in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming principieel verplicht is om een asielaanvraag in te dienen.

Deze kandidaat kan niet, zoals de UNHCR nochtans aanbevolen heeft, door de Dienst Vreemdelingenzaken de subsidiaire bescherming worden toegekend, ook al is er pertinente zekerheid dat een asielaanvraag om een bepaalde reden niet onderzocht of afgewezen zal worden.

De verzoeker is bijgevolg verplicht om een asielaanvraag in te dienen teneinde de subsidiaire bescherming te kunnen inroepen.

Het is dan ook enkel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die de bevoegdheid heeft om de nood aan deze beschermingsvorm te onderzoeken en toe te kennen.

Door verzoekers nieuwe aanvraag (tot subsidiaire bescherming) niet in overweging te nemen kan verzoekers nood aan bescherming niet verder onderzocht worden.

Er is derhalve een schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt :

“[De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen.]]”

Daarenboven betwist de verzoeker het ‘*fraus omnia corrumpit*’-beginsel in asielrecht.

Het is niet omdat een kandidaat-vluchteling in het verleden mogelijks getracht heeft om een asielautoriteit te misleiden (bv. om een Dublin-toepassing te voorkomen, ...) de asielautoriteit de persoon in die zin kan bestraffen dat de weigeringsbeslissing ertoe leidt dat de kandidaat voor subsidiaire bescherming zich wel blootstelt aan een reëel risico in de zin van art. 48/4, § 2 c Vreemdelingenwet.

Inderdaad, de mogelijke misleiding in het verleden neemt het onveiligheidsrisico in de zin van art. 48/4, § 2 Vreemdelingenwet niet weg.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag inderdaad niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en over de subsidiaire bescherming uitspraken doen.

De hoger geciteerde wetsbepalingen en de verplichting van zorgvuldigheid werden bijgevolg miskend.”

In haar repliekmemoirie volhardt verzoekende partij in de middelen uiteengezet in het gedinginleidend verzoekschrift.

2.2 De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een aantal bronnen verwijst waaruit een reëel risico op schade en de manifeste onmogelijkheid tot terugkeer naar haar land van herkomst moeten blijken, dat “*het recent gepubliceerd rapport van de UNHCR*” als nieuw element ter ondersteuning van haar aanvraag tot toekenning van de subsidiaire bescherming dient te worden beschouwd en dat zij stelt dat ze, om de subsidiaire bescherming te kunnen bekomen, over de mogelijkheid moet kunnen beschikken om opnieuw asiel aan te vragen, dat de Belgische wetgever er voor geopteerd geeft de bevoegdheid voor het toekennen van de subsidiaire bescherming enkel en alleen toe te kennen aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en het hierdoor niet aan verwerende partij is om uitspraken over de subsidiaire bescherming te doen. Zij voert aan dat “*dit stelsel*” ervoor zorgt dat een kandidaat die in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming principieel verplicht is om een asielaanvraag in te dienen en “*deze kandidaat (...) niet, zoals de UNHCR nochtans aanbevolen heeft, door de Dienst Vreemdelingenzaken de subsidiaire bescherming (kan)*

worden toegekend, ook al is er pertinente zekerheid dat een asielaanvraag om een bepaalde reden niet onderzocht of afgewezen zal worden". Zij vervolgt dat verzoekende partij bijgevolg verplicht is om een asielaanvraag in te dienen teneinde de subsidiaire bescherming te kunnen invoeren, het dan ook enkel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is die de bevoegdheid heeft om de nood aan deze beschermingsvorm te onderzoeken en toe te kennen en dat door haar nieuwe aanvraag (tot subsidiaire bescherming) niet in overweging te nemen, haar nood aan bescherming niet verder onderzocht kan worden.

De Raad wijst erop dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus regelt, maar dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij, wanneer door de vreemdeling voorheen reeds een asielaanvraag is ingediend en aan de andere in voornoemd artikel 51/8 bepaalde voorwaarden is voldaan, kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het eerste lid van voornoemd artikel, dat luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van 11 augustus 2009 die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing reeds de vierde asielaanvraag is die verzoekende partij heeft ingediend. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift ook zelf aan dat de in voorliggend geval relevante asielaanvraag van 11 augustus 2009 niet de eerste asielaanvraag is die zij heeft ingediend.

De bevoegdheid van de verwerende partij beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de verwerende partij zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien zij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van haar vierde asielaanvraag heeft verklaard dat zij geen nieuwe documenten heeft die zij kan aanbrengen voor haar nieuwe asielaanvraag. Zij verwijst verder naar documenten die zij in het kader van vorige aanvragen heeft voorgelegd en naar reeds aangehaalde problemen en vraagt om nogmaals te onderzoeken of zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt tevens vast dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de elementen die door verzoekende partij in het kader van haar vierde asielaanvraag naar voren zijn gebracht. Zo wordt

verwezen naar de problemen die verzoekende partij aangebracht heeft, maar wordt gesteld dat deze reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen, naar het feit dat verzoekende partij de subsidiaire bescherming vraagt, waarbij wordt gesteld dat deze reeds in het kader van de tweede asielaanvraag behandeld werd en met een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2008 geweigerd werd, waarna geciteerd wordt uit deze beslissing, en naar het document uit een vorige asielprocedure waarop door verzoekende partij specifiek werd ingegaan, waarna opnieuw geciteerd uit voornoemde beslissing van 22 december 2008. Vervolgens wordt gesteld dat verzoekende partij in het kader van haar vierde asielaanvraag geen documenten of elementen aanbrengt die de beslissingen inzake haar vorige asielaanvragen zouden kunnen weerleggen. Ten slotte wordt geconcludeerd dat verzoekende partij *“geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure”* en dat zij *“geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat (haar) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. De Raad wijst erop dat verzoekende partij deze overwegingen nergens in haar verzoekschrift betwist en dat zij in het kader van haar vierde asielaanvraag uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij geen nieuwe documenten heeft. Ook in haar verzoekschrift betwist zij niet dat zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht, maar stelt zij dat *“het recent gepubliceerde rapport van de UNHCR”* als nieuw element dient te worden beschouwd. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekende partij in het kader van de voor de bestreden beslissing relevante asielaanvraag geenszins naar dit rapport heeft verwezen, laat staan als nieuw element naar voren heeft gebracht, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden, maar wijst er tevens op dat verzoekende partij ook in haar verzoekschrift niet aangeeft om welk rapport het precies gaat en het tevens niet bij haar verzoekschrift voegt. Ook van de andere bronnen waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, maar die eveneens niet zijn bijgevoegd, werd overigens geen melding gemaakt ten tijde van het indienen van haar vierde asielaanvraag.

Met betrekking tot de bevoegdheid met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds en de verwerende partij anderzijds en het feit dat wie de subsidiaire bescherming wil kunnen invoeren, verplicht is een asielaanvraag in te dienen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoekende partij en het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat zij zich, in het kader van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, beperkt tot het beslissen om de asielaanvraag van 11 augustus 2009 niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoekende partij betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht. De Raad benadrukt nogmaals dat voornoemd artikel 51/8 zowel nieuwe gegevens die relevant zijn voor de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, het artikel met betrekking tot de vluchtelingenstatus, als nieuwe gegevens die relevant zijn voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, het artikel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, betreft. Voor beide gevallen geldt aldus hetzelfde stramien: slechts wanneer nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden voorgebracht, zal de asielaanvraag in overweging worden genomen en zal de Commissaris-generaal, in het kader van zijn bevoegdheden op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, deze inhoudelijk onderzoeken. Had verzoekende partij derhalve nieuwe gegevens naar voren gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, had de Commissaris-generaal de al dan niet aanwezige nood van verzoekende partij aan subsidiaire bescherming nogmaals kunnen onderzoeken. Gelet op het feit dat in casu echter werd vastgesteld dat verzoekende partij niet zulke nieuwe gegevens heeft aangebracht en dat beslist werd de (vierde) asielaanvraag derhalve niet in overweging te nemen, had de Commissaris-generaal overeenkomstig de Vreemdelingenwet dan ook niet de bevoegdheid de aanvraag van verzoekende partij opnieuw te onderzoeken.

In de mate dat verzoekende partij stelt dat *“deze kandidaat (...) niet, zoals de UNHCR nochtans aanbevolen heeft, door de Dienst Vreemdelingenzaken de subsidiaire bescherming (kan) worden toegekend, ook al is er pertinente zekerheid dat een asielaanvraag om een bepaalde reden niet onderzocht of afgewezen zal worden”*, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet alleen niet aangeeft naar welke aanbeveling van het UNHCR zij verwijst en op welke manier deze opmerking ter zake

dienend is, maar dat zij hiermee kritiek geeft op de wet, waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad.

Gelet op het voorgaande ligt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet en, voor zover het betoog van verzoekende partij ook betrekking heeft op de door haar aangehaalde schending van de artikelen 48/4, 51/8 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en de verplichting van zorgvuldigheid, een schending van de voornoemde bepalingen en het voornoemde beginsel niet voor.

Verzoekende partij betwist vervolgens het “*fraus omnia corrumpit*”-beginsel in het asielrecht, stelt dat een mogelijke misleiding in het verleden het onveiligheidsrisico in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet niet wegneemt en dat de verwerende partij zich inderdaad niet in de plaats mag stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen en over de subsidiaire bescherming uitspraken mag doen, waardoor de “*hogere geciteerde wetsbepalingen*”, waarbij de Raad aanneemt dat verzoekende partij hiermee naar de in haar hoofding van het enig middel vermelde bepalingen verwijst, met name de artikelen 48/4, 51/8 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, en de verplichting van zorgvuldigheid miskend werden.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier haar betwisting van het “*fraus omnia corrumpit*”-beginsel ter zake dienend is en op welke manier zij hieruit een schending van de door haar aangevoerde bepalingen afleidt. In de mate dat het betoog van verzoekende partij dient begrepen te worden als dat zij aanneemt dat de bestreden beslissing op dit beginsel is gestoeld, verwijst de Raad naar hetgeen hij reeds hoger heeft gesteld en benadrukt dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft en dat de verwerende partij zich aldus niet inhoudelijk over de nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij heeft uitgesproken, maar slechts heeft onderzocht of de verzoekende partij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren heeft gebracht, waarbij is vastgesteld geworden dat dit niet het geval is. Zij heeft zich derhalve niet in de plaats gesteld van de Commissaris-generaal en haar beslissing om de vierde asielaanvraag niet in overweging te nemen, is niet gesteund op het “*fraus omnia corrumpit*”-beginsel, maar op het feit dat de voorwaarden gesteld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn om te kunnen beslissen om de nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen. In de bestreden beslissing wordt weliswaar melding gemaakt van “*het principe fraus omnia corrumpit*”, maar slechts daar waar uit de voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal van 22 december 2008 wordt geciteerd, de beslissing waarin het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus ten gronde werd onderzocht en waarin vervolgens beslist werd deze status niet toe te kennen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar deze beslissing van de Commissaris-generaal wordt verwezen als antwoord op het feit dat verzoekende partij in het kader van de in casu relevante vierde asielaanvraag de subsidiaire bescherming vraagt, waarbij dan wordt aangegeven dat de subsidiaire bescherming reeds behandeld is en verder in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekende partij in het kader van haar vierde asielaanvraag geen documenten of elementen heeft aangebracht die de beslissingen inzake haar vorige asielaanvragen, waaronder derhalve ook de hogervermelde beslissing van 22 december 2008, zouden kunnen weerleggen. Ten slotte geeft verwerende partij aan dat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht en besluit op grond daarvan de asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoekende partij kan bijgevolg niet voorhouden dat de bestreden beslissing gestoeld is op het “*fraus omnia corrumpit*”-beginsel.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van de artikelen 48/4, 51/8 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van de verplichting van zorgvuldigheid niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS